

Irma Vesalainen

Kiikajoki virtaa yhä

NOVELLIT

Irma Vesalainen

Kiikajoki virtaa yhä

NOVELLIT

© 2021 Irma Vesalainen

Kannen kuva: Maija-Liisa Heino

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 9789528043508

Lukijalle

Nämä ovat kuvitteellisia tarinoita sijoittuen eri puolille Suomen maakuntia. Tarina Kiikajoesta, sen ympäristön ihmisten iloista ja suruista noin kahdenkymmenen vuoden ajalta. Kiikajoki sijaitsee jossain Keski- ja Etelä-Suomen maisemissa. Nämä tarinat halusivat tulla esille, eikä sitä voinut mitenkään estää.

Tätä ja muitakin tarinoita kirjoittaessani olen monesti empi-nyt, ovat rakkaat ihmiset valaneet minuun rohkeutta jatkaa. Minua ovat tukeneet ja kannustaneet rakkaat lapseni, sisarukseni ja hyvät ystäväni.

Nouskaa veneeseen ja antakaa tarinoiden kuljettaa kohti uusia, vielä tuntemattomia tapahtumia.

Irma Vesalainen

Tammikuussa 2021

NOVELLIT

Kiikajoki virtaa yhä	s. 5
Rikkinäistä pitsiä	s. 155
Kevät se on myöhäinenkin kevät	s. 209
Ruskeata kastiketta	s. 241

Kiikajoki virtaa yhä

Valkoisen talon portailla istui ikivanha musta kollikissa Molli suorittaen joka-aamuista peseytymisrituaaliaan. Sillä oli vieressään ruokakuppinsa, jossa oli muutama särki ja ahven. Se vain haistoi niitä, eikä yrittänytkään syödä. Ne haisivat sen mielestä samalta kuin autotallin edessä oleva musta läikkä.

Mollin aamuohjelmaa häiritsi auto, joka juuri kaarsi pihaan. Mitähän se taas tahtoo? Se oli eilenkin käynyt. Autosta kamposi ulos mies, joka oli Mollin mielestä sen näköinen, että oli syönyt kaikkea ja ihan liikaa. Varmuuden vuoksi Molli siirtyi pensaan taakse. Sieltä se saattoi parhaiten tapahtumia seurata.

Yläkerran ikkunassa heilahti verho. Sielläkin oli pantu merkille vieraan auton tulo pihamaalle. Autosta noussut mies ei tullutkaan sisälle, kuten eilen, vaan lähti kävelemään rakennusten sivuitse. Sillä näytti olevan tietty päämäärä. Rakennusten ja peltojen takana virtasi joki. Joen ylitse johti silta. Sinne se mies näytti suunnistavan. Näytti ihan siltä kuin hän hakisi jotain.

Mies palasi kierrokseltaan. Tuli sitten sisällekkin.

- No löytyikös sieltä mitään erikoista? Tiedusteli Maria Pajari vieraaltaan.

Jostain syystä hänen olemuksessaan oli jotain huolestunutta.

- Ei nyt mitään erikoista. Se haju kyllä ihmetyttää. Sen alkuperästä kun ei ole mitään tietoa. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että olisi jostain ympäristörikkeestä kyse. Asiaa tietysti tutkitaan.

Kalle Lemmetyinen ajeli hissukseen kotiinsa päin. Hänen mielessään kävi, että se Pajarin muija oli kovin hermostuneen oloinen. Oli selvästi helpottuneen näköinen, kun hän ei enempää kysellyt. Hän ei olisi parhaalla tahdollaankaan jaksanut kysellä, pää kun oli kipeä eilisen illan jälkeen. Oli taasen sortunut Vallesmannin ja tohtori Sandellin kanssa iltaa istumaan. Ne Sandellin tuomat eväät olivat syynä pään vihlontaan. Aamulla oli suukin maistunut likipitäin kissan paskalta. Tilannetta ei ollut yhtään helpottanut, kun muija oli availut ääntään heti aamusta. Sen ääni kaikui kimakkana vieläkin korvissa.

Se oli soittanut se nimismies ja komentanut hänet tutkimaan sen Kiikajoen rantoja hajun takia. Muija ei ollut säälinyt, vaan sanonut, että alapas painua, kun ylhäältä tulee käsky. Ei sieltä kyllä mitään uutta löytynyt.

Tauno Pajari palasi kotiinsa. Oli jo pimeää, kun hän ajoi autonsa talliin. Kiersi autoaan ympäri otsa huolestuneissa rypyissä. Ei näkynyt mitään erikoista. Kiersi autotallin oven huolellisesti lukkoon ja käveli sisälle.

- Se kävi taas se Lemmetyinen nuuskimassa tuolla joen rannassa. Mitähän se sieltä luuli löytävänsä?

- Täytyyhän sen jotain tehdä aikansa kuluksi. Nyt, kun se on sen poliisin virkansa jättänyt, ei sillä ole muuta virkaa kuin olla etsivän hommissa ja nimismiehen käskyläisenä. Ei siitä kannata olla huolissaan.

- Ei se nyt varmaankaan ihan huvikseen noita joen mutkia nuohoa. Täytyy sillä olla siihen jokin pätevä syy, Maria Pajari epäili.

- Olkoot mitä hyvänsä, minä en sitä nyt jaksa pohtia. Haluan syödä jotain ja katsella iltauutiset.

Ei hän kuitenkaan niin huoleton ollut kuin miltä päällepäin näytti. Onneksi vaimolla ei ollut tietoa siitä, mitä hän joskus joutui kuljettamaan. Olisi turhaa kysellyt. Maria ei ollut lainkaan tyhmä ihminen. Jos hän olisi tarkemmin tiennyt miehensä puuhista, olisi ollut paljon hankalampaa hoidella asioita. Kaikki oli mennyt tähän asti ihan hyvin. Lukuunottamatta tapausta, joka oli sattunut pari viikkoa sitten.

Hänellä oli ollut kyydissään tavaraa, joka oli melko varmasti valon arkaa kuskattavaa. Ei kuitenkaan ollut varaa kieltäytyä. Puolusteli sillä itseään, että joku sen kumminkin olisi tehnyt. Raha oli tiukassa, laskuja tuli joka suunnasta. Kun oli tullut hankittua tuo talokin, joka oli oikeastaan ihan liian suuri heille kolmelle, Molli mukaan luettuna.

Iltauutisten lukija sai huolen juonteet syvenemään Tauno Pajarin otsalla, kun tämä oli kertonut, että Kiikajoessa oli todettu paha hajua. Poliisi tutkii asiaa. Ei voinut olla niin huonoa tuuria, että se kadonnut tynnyri olisi joutunut jokeen. Siitä voisi langeta iso lasku, jos paljastuisi, että se olisi pudonnut hänen kuormastaan. Se ainakin oli varmaa, ettei pomo ottaisi syytä niskoilleen. Nyt olisi pidettävä jonkun aikaa matalaa profilia.

- Minä kyllä haluaisin parempia tuloksia siinä Kiikajoen hajuongelmassa. Tarkkaan ottaen sinä et ole saanut juuri mitään

merkittävää aikaiseksi. Menet heti huomenna tutkimaan niitä jokirantoja lisää.

Nimismies oli äreänä ja jatkoi:

- Siitähän minä sinulle maksan, että saisit aikaan jotain kou-raantuntuva.

- Saatanhan minä mennäkin, mutta mitä siihen maksupuoleen tulee, sillä ei kyllä voi hurrata.

Kalle Lemmetyinen rämpi ja väliin kahlasikin risujen ja kaislikon seassa. Pani välillä tupakaksi ja manasi tehtävänsä. Lähinnä se tuntui turhalta ja typerältä ajan haaskuulta. Aikansa rämmittyään ja oli juuri kääntymässä takaisin. Silloin hän huomasi, että jokeen oli taipunut monihaarainen puun oksa ja sen alle oli takertunut jotain. Kun hän pääsi niin lähelle, että kunnolla näki mitä siellä oli. Siellä oli jonkunlainen tynnyri. Se oli kyljestään revennyt, mutta ei sen sisällä ollut enää mitään. Eipä tietenkään. Sen sisältö oli liuennut jokeen. Nyt olisi sentään jotain tulosta päällikölle vietäväksi.

Tauno Pajari ei saanut rauhaa, vaan lähti aamulla jo paljon ennen varsinaista töihin lähtöä kävelemään. Katsahti siinä ohimennessään portailla olevaa kissan kuppia. Mikseiköhän Molli ollut syönyt kalojansa. Se kun oli kovin perso kaloille. Jonkun vaiston vetämänä alkanut kävellä rantaa kohti. Siellä oli odottamassa ikävä näky. Kymmenittäin kuolleita kaloja. Vaaleat mahat ylöspäin. Siinä paikassa hän tajusi, miksi Molli ei ollut syönyt kalojaan. Liki paniikissa hän haki vajasta ämpäriin. Keräsi kalat ämpäriin ja hautasi saunan taakse.

- Etkös sinä vielä lähtenytäkään töihin? Kerkisin jo ajatella, että oletpas sinä tänään aikasessa. Missäs sinä kävit, viivytinkin aika kauan?

- Minä nukuin vähän huonosti ja päätäni särki. Ajattelin selvittää sitä pienellä kävelylenkillä.

Kaloista hän ei rohjennut sanoa sanaakaan. Nyt täytyi vain toivoa, ettei niitä enää tulisi lisää. Hermostuneena hän ajoi työpaikalleen. Hetken emmittyään hän meni pomonsa luo ja kertoi löydöstään. Kun pomo ei aluksi sanonut mitään, jatkoi Pajari:

- Minä en vastaisuudessa uskalla ottaa sitä riskiä, että voisi käydä samanlaista vahinkoa.

- Eihän siinä mitään, kyllä minä saan toisenkin kuskin. Kuskin, joka ei ole niin turhan tarkka. Mieti nyt kuitenkin vielä.

Ei siinä ollut suuremmin miettimistä. Ajot olivat nytkin kortilla. Rahaa oli pakko saada.

- Jospa sitä niin huonoa tuuria ei olisi, että samanlaista vahinkoa tapahtuisi.

- Kait minä sitten jatkan.

- Voidaan toki pitää pientä taukoa. Kyllä se vouhotus pian unohtuu. Mutta se tynnyri pitää saada sieltä joesta vaiivikka pois.

Oli harmin paikka, kun nimismies sattui kuulemaan Pajarin ja Eko-rahti Oy:n johtajan välisen keskustelun. Vai tällaisia kuljetuksia. Hän siirtyi nopeasti kulman taakse. Pajarin toimia täytyykin pitää silmällä.

Nimismies Jaatisella oli taasen Lemmetyiselle tehtävä:

- Hommaat äkkiä sen tynnyrin sieltä joesta pois ja tutkittavaksi. Se, jonka toimesta se on sinne joutunut, pitää varmasti sekin kiirettä. Sehän on todistusaineistoa.

- Milläs luulet, että sen sieltä saa huomaamatta tuotua?

- Käytä järkeäsi. Pakkokos sinun sinne Pajarin pihan läpi on mennä. Lähestyt sitä löytöpaikkaa vastakkaisesta suunnasta.

Lemmetyinen varustautui tehtäväänsä harmistuneena. Se tiesi paljon pitempää rämpimistä risukossa ja se maasto oli vetisempääkin sillä suunnalla. Hän ajoi autonsa niin lähelle kuin mahdollista oli. Otti takakontista lastensa pulkan, alkoi kiskoa sitä metsän läpi. Sadatteli moneen kertaan, kun oli mennä turvalleen joka toisella askeleella. Melkoisen vaivan näön jälkeen pääsi viimein tynnyrin löytymispaikan luo huomatakseen, ettei siellä ollut enää mitään.

Lemmetyinen alkoi tutkia maata ja mahdollisia jälkiä joen rannassa. Kaivoi kameransakin esille, kuvatakseen paikkaa tarkemmin. Muutaman hyvän kuvan saikin, mutta siihen ne jäljet sitten loppuivatkin. Lemmetyinen katseli ympärilleen ja huomasi kaislikon olevan lahmattua. Milläs sitä nyt tarkemmin tutkit, kun oli selvää, että paikalle oli tultu veneellä. Tyhjin toimin oli mentävä takaisin. Hän tuli autonsa luo, heitti pulkan peräkonttiin ja istui pohtimaan, mitä seuraavaksi tekisi. Ensin hän kuitenkin kaivoi hanskalokerosta pullon. Jaatisen luokse ei voinut ihan selvinpäin mennä.

Jari ja Soile Tarvainen tulivat kiinteistövälittäjän luota tyytyväisenä. He olivat juuri tehneet kesämökkikaupat. Heidän unelmansa oli toteutumassa. Olivat ostaneet mökin kauniin Kiikajoen rannalta.

- On se ihanaa, kun saa heti aamulla pulahtaa omasta rannasta uimaan, arveli Soile.

- Ja minä pääsen poikien kanssa onkimaan. Sen viikon kaupungissa jaksaa, kun viikonlopuiksi ja lomiksi pääsee mökille omaan rauhaan, jatkoi Jari.

Heillä oli kaksospojat, Otto ja Antti, kolmentoista ikäiset. Heillekin tekisi hyvää päästä tekemisiin luonnon ja maaseudun antamien virikkeiden kanssa.

Tarvaisten mökkielämä oli alkanut oikein leppoisasti. Miesväki kalastanut ja Soile laitellut vähän kesäkukkia portaiden pieliin. Mitään työleiriä he eivät ajatelleet mökistään tehdä. Pojat olivat jo ottaneet kaiken irti siitä mitä lähiympäristöstä löytyi. He tuntuivat laajentavan reviiiriään aina vain laajemmaksi. Vanhempien varoituksista välittämättä.

- Senkun katsotte, ettette mene kenenkään piholle, ettekä putoa jokeen.

- Jos et satu muistamaan, me kyllä osataan uida, pojat vakuuttivat yhdestä suusta. Pojilla näytti olevan jotain erityistä mielessään, kun he määrätietoisesti pinkkaisivat tiehensä. Paljaat kantapäät senkun vilkkuivat.

- Kylläpä ne nyt viipyvät, huolestui Soile, kun poikia ei alkanut kuulua.

- Kyllä nälkä ne kohta kotiin ajaa. Minä menen laittamaan saunan pesään tulet. Saavat pojatkin pestä varpaansa, kun kaikki päivät paljain jaloin juoksevat.

Kertomisen halusta kihisten pojat retkeltään palasivat.

- Me nähtiin vaikka mitä. Tuolla kamalan kaukana on vanha huoltoasema. Ei me sinne sisälle menty, kun sen ovet olivat tiukasti naulattu kiinni.

- Voitte kertoa sitten lisää, kun ensin olette käyneet pesulla.

Nimismies Jaatisen puhelin soi.

- Täällä on tohtori Sandell, terve. Nyt meillä taitaa olla isompi ongelma sen hajujutun kanssa. Tänne vastaanotolle tuotiin pari pikkupoikaa, joilla oli rakkuloita joka puolella kropassaan, erityisesti jaloissaan. Arvelin ensin, että niillä on

vesirokko. Sitten labrakokeiden tulokset paljastivat, että kyseessä onkin jonkinlainen myrkytys. Siitä ei vielä ole tietoa, mistä se on voinut tulla. Ajattelin kertoa siitä, kun sinulla on tutkinnan alla se Kiikajoen juttu.

Jaatisen komennuksesta oli Lemmetyinen tullut Tarvaisille käymään.

- Mikähän se nyt poliisimiestä lennättää. On tässä nyt harmia muutenkin.

Pojat kun ovat saaneet jonkinlaisen taudin, ties mistä. Olivat vieläkin terveyseskuksessa tarkkailussa. Soile oli hätäännyneen tuntuinen. Kun se Jarikaan ei ole kotona. On siellä poikien luona.

- Minä olen konst... Kalle Lemmetyinen ja kyselisin vähän siitä teidän poikien sairastumisesta. Oletteko te mahdollisesti käyttäneet kylpyvetenä tuosta joesta otettua vettä?

- Kyllä me saunavesi on joesta otettu, kun saunakin on joen rannalla. Mikä siinä nyt voisi olla vikana? Koko kesähän me ollaan joen vettä saunassa käytetty ja uitukin ollaan melkein joka päivä.

- Nyt kuitenkin kehottaisin välttämään jokivettä niin kauan kunnes selviää, mitä vierasta ainetta jokeen on päässyt.

- Missäs te pojat oikein kävitte nuohoamassa? Jari ei oikein uskonut, että se vika olisi vedessä.

- Ei me missään sisällä käyty. Sinne huoltoasemalle olisi ollut jännää kurkistaa, mutta kun ne ovet oli kiinni, oikein naulattu, vakuutti Otto.

- Sieltä pihasta kyllä lähti auto heti, kun me sinne mentiin, muisti Antti.

- Kannattaisiko kumminkin soittaa poliisille siitä huoltoasemasta. Kuka sen tietää, mitä myrkkijä siellä on. Kait silläkin joku omistaja on olemassa.

Kun Tarvaisen Jari soitti Jaatiselle ja ehdotti, että kannattaisi käydä kurkistamassa sitä huoltoasemaa, raapi Jaatinen epäileväenä korvallistaan:

- Eihän siellä ole vuosikausiin ollut minkäänlaista toimintaa.
- Ei se silti ole sanottu, että siellä kaikki on kunnossa. Tarkistaa se pitäisi.
- Voihan siellä tietysti käydäkin. Myöntyi sitten, kun huomasi, ettei toinen antanut periksi.

- Minä en sinne mielelläni yksin mene, penäsi Lemmetyinen, kun nimismies häntä sinne huoltoasemalle komensi.
- Voinhan sinne lähteä minäkin. Tuleepahan sitten sekin paikka katsottua.

Lemmetyinen katseli tarkkaavaisena ympärilleen, kurkisti ikkunasta.

- Kyllä minusta näyttää siltä, ettei siitä ole kauan, kun täällä on käyty. Kyllä tässä on selvästi tuoreita jälkiä.
- Minustakin alkaa tuntua siltä, että kuka tämän paikan sitten omistaneekaan, haluan jututtaa häntä pikapuoliin.

Pajari hääri kuumeisesti autotallissaan. Nyt oli kumminkin se tynnyri tallessa ja piilossa. On siinä minkä tahansa myrkyntä jäämiä, niin ei sitä ainakaan virkavalta heti löytäisi. Hän oli kaivanut sen tynnyrin maahan ja pinonnut rengaspinon siihen päälle. Onneksi autotallissa oli maalattia. Oli hitonmoista joutua tällaiseen tilanteeseen. Hirvitti ajatellakaan, mitä vielä paljastuisi. Ne olivat ne Tarvaisen pojatkin saaneet joesta jotain myrkkyä ja viety sairaalaan.

Jaatinen oli aloittanut kysellä sen huoltoaseman omistajan perään, tosin kovin huonolla menestyksellä. Ainoa asia minkä naapurit tiesivät kertoa oli se, että kovin vähin äänin oli häipynyt. Utta osoitetta ei ollut antanut kenellekään. Nimeä-

kään ei meinannut löytyä mistään. Sitten tärppäsi vähän. Se taisi olla Tiilikainen, joku kyläläinen muisti. Siihen se sitten tyssäsikin. Oli kuin maa olisi niellyt sen.

- Jostain täytyy aloittaa, arveli Jaatinen. Mennäänpäs ensiksi sinne huoltoasemalle. Jospa sieltä jotain paljastuisi.

- Ei ole kyllä ollut mikään järjestyksen ihminen. Täällähän on roinaa jos vaikka minkälaista. Katsopas tänne, Lemmetyinen huudahti. Tässä näyttää siltä, että tavaroita on siirrelty lähi-aikoina. Pöly on sekoittunut. Tässä on pyöreä painauma. On kuin tässä olisi ollut tynnyri, tai joku muu sen tapainen.

- Ei sitten muuta kuin tynnyriä etsimään, ilmoitti Jaatinen.

Kohta, kun Jaatinen saapui työpaikalleen, soitti Sandell.

- Ne on nyt tulleet ne tulokset siitä Kiikajoen vesinäytteestä. Se on erittäin myrkyllistä liuotinainetta. Erityisesti nautittuna. Onkos siitä tynnyristä mitään havaintoja?

- Kyllä siitä jotain tietoa on. Käytiin vähän katsastamassa tuolla joen yläjuoksulla yhtä vanhaa huoltoasemaa. Sieltä saatiin vähän johtolankoja.

- Vaikuttaa siltä, että sieltä voi olla lähtöisin se myrkyin alkulähde. Nyt pitäisi vain saada selvyyys, miten ja kenen toimesta se tynnyri on jokeen joutunut. Ihan ensiksi täytyy pyytää terveystarkastajaa ottamaan joesta uusi vesinäyte.

Iltä oli jo pimentynyt, kun Antero Tiilikainen hiippaili ympärilleen vilkuillen Pajarin autotallin nurkalla. Reitti näytti selvältä. Toivottavasti ovi on helposti avattavissa. Pajari tuntui olevan tarkka oven lukitsemisessa. Hyvin se aukesi, ja Tiilikainen pujahti sisälle. Täältä sen tynnyrin pitäisi löytyä. Oli hän vaivihkaa seurannut Pajarin toimia.

Molli kuljeksi levottomana huoneesta toiseen. Naukaisi välillä vaativasti. Kun kukaan ei kiinnittänyt siihen huomiota, istui

se tanakasti oven eteen.

- Mihinkäs sinä nyt vielä näin myöhään olet menossa? No, mene nyt sitten, mutta älä mene kauaksi, Maria Pajari haasteli kissalle.

Molli vaelteli tuttuja reittejään. Rauhallisena, mutta kuitenkin valppaana, kuten kissan tyyliin kuului. Yhtäkkiä se terästi kuuloaan. Pihalla oli jotain outoa. Se oli autotallin lähellä, kun joku ihminen hiipi ihan sen läheltä ja pujahti talliin.

Molli säikähti sitä ja hyppäsi seinälle ja räystäään alle, hirren päälle. Siellä oli juuri sen kokoinen kolo, että se mahtui sinne istumaan. Kissa osaa hiljaa olemisen taidon. Niinpä se nytkin kyyhötti hievahtamatta. Kun vähän ajan kuluttua ei kuulunut mitään, se hyppäsi. Siinä loikatessaan, sen kápälät tapasivat ovesa olevaan hakaan, sillä seurauksella, että se loksautti paikalleen. Oven sisäpuolelta alkoi kuulua rymistelyä. Ovi oli ja pysyi kiinni. Molli ei jäänyt paikoilleen, vaan ampaisi juoksuun henkensä edestä. Raapi rappusilla ovea, pyrkien sisälle.

- Mikäs hätä sinulla on, kun tuolla tapaa säntäilet?

Maria Pajari tunsu kissansa. Se kun oli vanha, ei se juurikaan hötkyillyt. Nyt se kyllä näytti ihan vauhkolta. Ennen kuin hän tuli sisälle, hän hetken kuulosteli portailla. Ihan selvästi autotallista kuului jotain ääntä. Hän veti oven hiljaa kiinni ja meni sisälle.

- Hei Tauno, tuolla ulkona ei kaikki ole niinkuin olla pitää. Autotallissa on joku.

Et kyllä itse mene sinne, vaan soitat poliisille. Luoja tietää, minkälainen rosvo sinne on murtautunut.

Nimismies Jaatinen tuli Lemmetyisen kanssa alta aikayksikön.

- Otetaanpas selvää siitä, mikä sinun tallissasi majaan. Katsoi sitten hämmästyneenä ovea.

- On merkillistä, että tämä ovi on lukittu ulkopuolelta. Vieras on itse teljennyt oven ja itsensä sen sisäpuolelle.

- Kukas se täällä mahtaa olla? Kukas mies sinä olet ja mitä sinä teet Pajarin autotallissa?

- En minä mitään erikoista. Tulin vain pitämään sadetta, ja ovi loksautti kiinni.

- Kyllä siinä pitämistä onkin, kun ei ole pariin viikkoon sa-
tanut.

- Niin, että ihan huviksesi keskellä yötä, vieraassa autotallis-
sa. Lopetapa tuo turha jaarittelu. Selvitetään tämä asia poliisi-
asemalla.

- No niin, alapas kertoa ja mieluiten totta. Nimismies istui
tiukkana pöytänsä taakse.

- Minä olen muuten mukava mies, mutta valehtelusta minä en
yhtään pidä. Tiilikainen mietti kotvasen, mutta antoi sitten
periksi.

- Hyvä on. Kaikki alkoi kymmenisen vuotta sitten. Huoltoase-
malla alkoi mennä heikosti. Konkurssi olisi väistämättä edes-
sä. Silloin minun luokseni tuli Taavi Norri. Se on Eko-Rahti -
nimisen kuljetusliikkeen johtaja. Se pyysi minua varastoi-
maan joitain tynnyreitä. Korvausta vastaan tietysti. Se raha
tuli kuin tilauksesta. En aluksi tiennyt, enkä isommin kysel-
lytkään, mitä tynnyrit sisältivät. Sitten kun minä yritin pyris-
tellä siitä hommasta eroon, koska se tuntui olevan kovin
tulenarkaa hommaa, vastasi Norri kylmästi:

- Ei se niin mene. Sinä olet korvasi myöten samassa sopassa
kuin minäkin. Jos sinä rupeat laulamaan näistä hommista,
niin minä en tiedä mistään mitään. Saat syyt yksin niskoillesi.

- Niin se sitten jatkui. Minä varastoin tynnyrit tai laatikot,
mitä ne milloinkin sattuivat olemaan. Pajari kuskasi eteen-
päin. Se tuskin tiesi mitä kuljetti. Jos tiesikin, ei ihmeemmin
huudellut. Raha se oli tiukassa silläkin. Tyhmästi minä siinä

Irma Vesalainen Kiikajoki virtaa yhä - NOVELLIT

Nämä pienoisromaanit/novellit vievät meidät Suomen pieniin kyliin, niiden elämänmenoon. Joissakin ollaan aivan maalaismaisemissa, joissakin monipuolista elämää täynnä olevissa taajamissa. Kerronta vie ihmiskohtaloihin, iloihin ja huoliin. Kertomuksissa tulee esille, kuinka ihmisistä pidettiin huolta. Vesalaisen rikas kieli tekee tarinoiden lukemisesta viihdyttävää.

Irma Vesalainen on tarinankertoja. Hänen tarinoitaan olemme kuulleet mm. monologeina ja monet runonsakin ovat kokonaisia ihmiselon tarinoita.

Vesalainen on osallistunut seitsemän naisen yhteiseen runokirjaan (ISBN: 9789523305816) omilla teoksillaan. Runokirja toteutettiin Mäntyharjun Kansalaisopiston kirjoittajapiirin ryhmän kanssa. Toinen kirjansa oli omaelämäkerta ja kolmas Sinisiä kukkia hangella -teos (ISBN: 978-952-94-2344-6) , jossa on tarinoita, muistelmia ja mietteitä. Se ilmestyi 2019. Hän on osallistunut muutamien pienoisenäytelmien kirjoittamiseen Mäntyharjun Kansalaisopiston näytelmäkerhossa, jossa hän myös esiintyy.

